

[Aksel Larsen.]

den Tale skulde det ærede Medlem have begyndt at holde i 1924, da man for første Gang lod en socialdemokratisk Regering træde til her i Landet. Da skulde det ærede Medlem have fortalt den danske Arbejderklasse, at selv om man faar Ansvaret som Regering, faar man dermed ikke Magten, saa det hele er ingenting værd. Det er noget sent, det ærede Medlem finder paa at bruge det som en Undskyldning for, hvad man præsterer. Nej, Forholdet er det, at den Regering, som har villet producere sig i det offentlige Omdømme som en stærk Regering, at den Regering, som sidst daterer sin Forbindelse med Vælgerfolket fra Oktobervalget 1935, og som dør ubestrideligt vandt en Valgsejr — at denne Regering her paa et Omraade, som den selv har erklæret var afgørende for den, fuldkommen kapitulerer for Flertallet i Landstinget.

Der bliver sagt af det ærede Medlem Hr. Fr. Andersen: Hvad skulde vi gøre? Hvis vi ikke havde gjort det, vilde Konflikten blive fortsat og vilde blive udvidet! Ja, jeg haaber ogsaa, at det vilde være sket. Det vilde ganske vist bevirke, at Arbejdsgiverforeningen fordømt hurtigt vilde blive tvunget til at kapitulere og komme til at bevilge ganske anderledes Lønforhøjelser, end der er Tale om i Forligsmandens Forslag. Det er denne skrækkelige Udsigt, der faar det ærede Medlem til at sige: Saa maa vi kapitulere og bøje os for Venstre, for vi kan ikke risikere, at Arbejderne skulde faa bedre Vilkaar end dem, Forligsmanden havde beskaaret dem. (Uro). Ja, de Herrer maa undskylde, jeg betjener mig af almindelig sund Fornuft og jævn Logik, og at de Herrer har lidt svært ved at lægge to og to sammen og faa det til at blive fire, kan ikke blive min Skyld. Saa skulde man ikke lade Ordføreren fremsætte saadanne Bemærkninger, hvis man bagefter vil forsøge at løbe fra Meningen med dem.

Jeg maa naturligvis gaa ud fra, at Regeringen og Socialdemokratiet er fuldkommen klar over, hvad det er for en Lov, man gennemfører nu. Det er en Lov om tvungne Voldgift, hvorved man skaber et Præcedens, som kan blive farligt i de kommende Aar. Det er tillige en Lov, hvorved man paa Forhaand garanterer, at Arbejderne i denne Konfliktsituation vil blive behandlet urimeligt. Hvad er det for en Voldgiftsret, man skal have nedsat? Det er en Voldgiftsret, bestaaende af 3 Jurister og et Medlem af Forligsinstitutionen. Jeg tager ikke fejl, naar jeg siger

paa Forhaand — det har ikke noget med Profeti at gøre —, at alle 4 Medlemmer af denne Voldgiftsret bliver Overklassefolk. Lad være, at de ikke er Medlemmer af Arbejdsgiverforeningen — det maa de ikke —, men det bliver Folk, som socialt set intet har med Arbejderklassen at gøre, og som derfor ikke kan have nogen som helst Forstaaelse af Arbejdernes Forhold, hverken lønmæssigt eller paa anden Maade.

Det er ikke tilfældigt, at saa godt som alle fagorganiserede Arbejdere nærer den dybeste Mistillid til den faste Voldgiftsret. Det er, fordi de ved, hvorledes Kendelsen maa blive, naar Samfundets Repræsentant, der altid kommer fra Samfundets øverste Lag saavel i Henseende til social Oprindelse som i Henseende til Beskæftigelse, skal være den afgørende. Nu vil man servere os saadanne fire, der skal dømme Arbejdere og Arbejdsgivere imellem. Det vil blive som i en bestemt Proces mod nogle Arbejdere, der havde begaaet den Forbrydelse at demonstrere, til Trods for at Politimesteren havde forbudt det, og saa holdt den dem beskikkede Forsvarer for Højesteret en næsten værre Anklagetale end Rigsadvokatens Repræsentant. Her vil det blive saaledes, at det ikke er nogle Dommere, som kommer til at dømme Parterne imellem, men nogle Dommere, om hvem man paa Forhaand har Ret til at mene, at de vil stille sig ensidigt paa Arbejdsgiverforeningens Side.

Hvis alt dette ikke var rigtigt, havde der ingen som helst sund Fornuft været i Regeringsflertallets Modstand mod den tvungne Voldgift. Hvis det ikke var, fordi man yderligere skulde reducere Forligsmændenes i Mæglingsforslaget bevilgede Lønforhøjelser, saa var der ingen Mening i i en Sag som denne at gaa til Voldgift. Ja, jeg kan tilføje, at det fremgaar af hele denne Sags Udvikling, hvor pinegalt det er, at Flertallet af Arbejderne, efter ivrig anbefaling af deres Ledere og den varmeste anbefaling af den socialdemokratiske Presse, har stemt ja til Forligsmandens Mæglingsforslag.

Nu bagefter hævner det sig. Nu vil man over for Offentligheden sige: Arbejderne vedtog jo, de var altsaa godt tilfredse, Arbejdsgiverne forkastede, de var altsaa utilfredse; saa maa vi finde saadan en Mellemproportional, d. v. s. vi maa stille Arbejderne ugunstigere, end selve Forligsinstitutionen stillede dem.

Helé Sagens Udvikling viser, hvor stærke de stærke Mænd er, naar det gælder. Den viser, hvor ringe en Garanti for Arbej-